

VERHUIZEN

DOOR

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.

Met hun vieren zaten ze in de huiskamer om de tafel.

Nel en Lien deden of ze prentjes keken; Herman maakte met een potlood wat krasjes op een papier, wat moest beduiden, dat hij aan het teekenen was. Kleine Frits was de eenige, die zich in werkelijkheid bezig hield met z'n speelgoed: een beer en een harlekijn. Hij liet Jan Klaasen rijden op z'n beer, waarbij de harlekijn telkens rare buitelingen maakte, wat aan Frits veel schik verschafte.

„Toe, hou je boel wat bij je,” mopperde Lien, toen Jan Klaasen voor den derden keer bij z'n val net op haar prentenboek terecht kwam.

„Je kijkt toch geen plaatjes. Je hebt al in zóó lang geen blad omgeslagen,” zei Frits, het kleine woordje „zoo” heel lang uitrekend.

„Ik wil toch jouw boel niet op mijn boek,” hield Lien vol.

Meteen ging ze van haar plaats en liep naar 't raam, waar ze met een ontevreden gezicht naar buiten bleef kijken.

Nel kwam bij haar staan.

„Niks te zien in de heele straat. 't Is al net zoo vervelend als de rest,” zei Lien.

„Ik wou, dat die verhuiswagen van vanmorgen er nog maar stond. Daar had je tenminste nog wat aan te kijken,” verzuchtte Nel.

„En dan kon ik hem meteen nateekenen, zoo wordt het niks,” kwam Herman's stem van bij de tafel.

„Wie wou je nateekenen? Mij toch niet?” vroeg ineens iemand bij de kamerdeur.

„Jij bent toch bijgeval geen „hij,” is 't wel Bet?” vroeg Herman, die graag Bet plaagde, maar nu toch ook nog uit z'n humeur was, omdat de teekening niet lukken wou.

„Wie is 't dan wel, als 'k vragen mag?”

Bet kwam wat verder de kamer in en keek nieuwsgierig naar de toeren van harlekijn op den beer.

„Jij bent een zoete jongen, hoor,” prees ze Frits.

„Nou?” keerde ze zich toen weer tot Herman.

„Och, die verhuiswagen van vanmorgen. Maar 't kan me eigenlijk niks schelen.”

„Jullie ziet er alle drie erg vroolijk uit, dat moet ik zeggen,” merkte Bet ineens op.

„Jij zou zeker wel vroolijk kijken, als je voor 't eerst weer uit kon, nadat je vier weken an de mazelen in huis had gezeten, en als 't dan net ging regenen en waaien, als je bezig was je klaar te maken,” barst Lien uit.

„Ja, kindlief, ik begrijp wel, dat je dat vervelend vindt. Maar al zet je nou alle drie nog zulke lange gezichten, dat verandert aan de zaak toch niks. Je bederft er alleen je middag mee. Fritsje schreide ook wel eerst, toen moeder zei, dat jullie niet gaan kon, maar nou heeft hij schik met z'n beer, is 't niet, vent?”

„Jan Klaasen kan er al alleen op zitten. Zonder vasthouden. Kijk maar!” juichte Fritsje.

„Nou, ik ga maar weer aan mijn werk,” zei Bet tegen de drie groteren. „Jullie moet zelf maar weten, of je je middag nog verder bederven wilt, of niet.”

„We konden wel wat spelen,” stelde Herman voor, toen Bet weg was.

Eigenlijk schaamde hij zich een beetje over z'n baloorigheid, maar dat wou hij niet weten.

„Ja, maar wat?” vroeg Nel. „Als Moeder er nou maar was....”

„Moeder had best bij ons kunnen blijven,” besliste Lien, nog mopperig.

„Je weet toch, dat Moeder aan vrouw de Bruin beloofd had, om vanmiddag naar kleine Mina te komen kijken. En wat je belooft, moet je doen ook,” verdedigde Herman z'n Moeder.

„Och, Mina zal zoo erg wel niet wezen. En wij zijn toch ook ziek,” hield Lien vol.

„Ziek geweest, gelukkig. Maak het niet erger dan 't is. En als Mina niet heusch ziek was, zou vrouw de Bruin wel komen werken. Je weet toch ook wel, dat ze daarmee d'r kost verdienen moet.”

„Nou, hoe is 't? Zullen we spelen of niet? En wat dan?”

kwam praktische Nel, die wel graag een eind wou hebben aan 't gedrein van dien middag.

Herman dacht diep na en lei de vinger tegen z'n neus, zooals smid De Veer, in wiens smederij hij dikwijls een kijkje ging nemen, 't voor gewoonte had, als iets z'n bijzondere aandacht vroeg.

„Ik heb het,” riep hij toen, volmaakt op denzelfden toon als gezegde smid, wanneer hij de oplossing gevonden had.

„Zeg op dan,” drong Nel, terwijl Lien zich wel verwaardigde om te luisteren, maar niet om dichterbij te komen.

„We gaan verhuizinkje spelen!” zei Herman plechtig.

„Hè ja. Dat hebben we nog nooit gedaan!” juichte Nel het plan toe.

„Hoe wil je dat doen?” vroeg Lien, half gewonnen voor 't idee, maar toch niet van zins om het zoo maar, zonder meer, goed te vinden.

„'t Is al lang zoo'n rommel in mijn kastje. En in dat van jullie meisjes ook. Nou ruilen we om met kastjes. We maken eerst dat van mij leeg, en daar brengen we jullie spulletjes in; dan kunnen we ze meteen netjes zetten. En dan ruimen we mijn boel en Fritsjes speelgoed in 't andere kastje.”

Lien kreeg er wel ooren naar.

„Maar de wagen dan?” vroeg ze. „We moeten toch een wagen hebben, om de meubelen en zoo in te verhuizen.”

„Ik weet het al! We zetten dat tafeltje onderst boven. Daar kan dan de boel in. 't Stoeltje van Frits is de bok, en hij zelf mag koetsier wezen. Wil je, Frits?”

Herman, vol ijver nu, zag al de dingen al, zooals ze gebeuren moesten.

En 't lukte hem werkelijk, niet alleen Nel, maar ook Lien mee te krijgen. Ze nam den stoel van Frits al op; Herman zelf liep achter haar aan met de omgekeerde tafel op z'n hoofd, en Frits haastte zich om met den stoel mee te komen, waarbij hij in den éénen arm den beer hield en in de andere harlekijn.

Nel, die toch ook wat dragen wou, kwam achteraan met het kacheltje, waarop ze dien morgen nog pap gekookt had voor de poppen, maar dat nu toch ook mee verhuizen moest.

Voor de kast van de meisjes werd de tafel neergezet, met de vier pooten in de hoogte; de stoel kwam er voor, en Frits werd uitgenoodigd, alvast op den bok te gaan zitten, totdat de wagen volgeladen zou zijn.

Frits zette echter voorloopig harlekijn maar op den bok, en ging zelf eerst den beer voor den wagen spannen, en toen die eenmaal stond plaatste hij aan den anderen kant z'n dikke olifant met het mooie roode zadeltje. Want wat heb je nou aan een verhuiswagen zonder paarden.

Een poosje later stak Bet nog eens 't hoofd om de deur, om te kijken, hoe de zaken stonden; maar ze trok het weer terug, zonder door iemand gezien te zijn. Teverden ging ze weer aan haar werk; 't was geen slecht teeken, dat de kinderen haar niet noodig hadden.

Toen Moeder een uurtje later thuis kwam, was de inboedel van de meisjes al netjes in de nieuwe bewaarplaats ondergebracht, maar lag al 't hebben en houden van Herman en Frits nog over den grond verspreid.

„Kinderen, wat voeren jullie nou toch uit?” vroeg Moeder, even schrikkend van zoo'n rommel.

„O, Moeder, we spelen verhuizinkje! Zoo leuk! Kijk, we hebben ons goed naar dit kastje verhuisd en nou moet Herman z'n rommeltje hier weer in,” vertelde Lien rad.

Moeder keek naar 't kastje, dat heusch netjes opgeruimd was.

„Wel, wel, dan mag je nog wel hard werken, om voor 't eten de andere woning ook in orde te hebben,” zei ze glimlachend.

Gelukkig was de ijver nog niet bekoeld.

„En wat heb jij prachtige paarden, voerman,” zei Moeder tegen Frits, terwijl de anderen al weer druk bezig waren.

„Ja. Ze zijn erg sterk,” zei Frits trotsch.

Vóór 't eten kwam werkelijk alles netjes in orde. De kinderen waren tevreden over hun prettig middagje, en Moeder was blij, omdat ze zichzelf zoo goed beziggehouden hadden.

„'t Is veel zachter geworden buiten, nu de regen los gekomen is. Misschien kunnen we er morgen wel eens even uit,” vertelde ze.

Vóór 's avonds de drie grootsten naar bed gingen, vertelde Moeder nog van Mina, die misschien wel heel lang stil zou moeten liggen.

„Weet je, wat ik wel wilde?” vroeg ze toen.

„Wat dan, Moeder?”

„Dat jullie allemaal iets van je speelgoed nu eens echt liet verhuizen. En dan weet je wel, waarheen.”

„Naar Mina natuurlijk,” riep Lien, terwijl de anderen knikten.

„Mogen we 't dan zelf brengen?” vroeg Herman.

Nu Moeder over Mina gepraat had, zag hij pas recht goed, hoe ontevreden hij en z'n zusjes dien eigen middag nog geweest waren.

„Misschien mag je 't zelf doen, misschien laat ik 't Bet brengen. Dat hangt van 't weer af. Je zou het toch niet willen uitstellen, om Mina blij te maken, als 't voor jullie zelf nog te koud en te guur was om te gaan?”

„Nee, natuurlijk niet,” zeiden ze alle drie.

„Dus morgen hebben we weer een verhuizing. Maar dan een echte. En we zullen nog wel eens zien, wie er dan voerman wezen mag,” zei Moeder lachend. „Maar nu vlug uitkleeden, danken en dan naar bed.”

Toen Moeder weg was, vouwde Herman nog eens z'n handen. Hij voelde 't heel goed; hij was de oudste, en hij had een beter voorbeeld moeten geven, dien middag. 't Was nog wel goed geworden op 't laatst, maar dat kwam eigenlijk door Bet.

„Heere, wil U mij vergeven, dat ik zoo ondankbaar was? En wil U ons allemaal dankbaar maken, omdat we nu weer beter zijn? En wil U Mina ook gauw weer gezond doen worden, net als wij?” bad hij zacht.

En toen pas was 't voor zijn eigen denken heelemaal in orde met den middag, die zoo slecht begonnen was.